

Ημέρες αγάπης !... Ποιας αγάπης;

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Δεν ξέρω εάν σε παλαιότερες εποχές, γινόταν τέτοια μεγάλη αναφορά στην αγάπη όσο στην σημερινή εποχή. Τραγούδια, εκδηλώσεις, ταινίες, βιβλία, ακόμη και διαδηλώσεις μιλούν και διαμαρτύρονται για αγάπη. Νέοι άνθρωποι, μοντέρνοι, προοδευτικοί, επιστήμονες και μη, την εξυμνούν και μιλούν γι' αυτήν. Και σκέφτεται κανείς και λέει: «τόση αγάπη!! Μα σε τι υπέροχη, σε τι αγγελική κοινωνία ζω»!

Μόλις όμως, δει καλύτερα γύρω του, βρίσκεται σε μία εκ των άκρων αντίθετη πραγματικότητα. Βλέπει αντρόγυνα που παντρεύτηκαν, από μεγάλη αγάπη κι έρωτα, να χωρίζουν. Βλέπει πληθώρα εξωσυζυγικών κι εφήμερων σχέσεων, οι οποίες έχουν γίνει πλέον μόδα και τρόπος ζωής, και το σημαντικό; να προβάλλονται ασυστόλως σε κάθε σήριαλ και έργο που παίζεται στον μέγα διδάσκαλο της εποχής μας (την τηλεόραση) και μάλιστα με την πράσινη ένδειξη «ταινία για όλη την οικογένεια»! Βλέπει ζευγάρια ομοφυλοφίλων να αγωνίζονται για την ... αγάπη τους και να θέλουν να υιοθετήσουν και παιδί για του προσφέρουν

‘αγάπη,’. Και βεβαίως βλέπει την σκληρότητα, την αδικία και την απανθρωπιά που κυριαρχούν στις σχέσεις των ανθρώπων της σημερινής εποχής, έχοντας για αγάπη ο καθένας το συμφέρον του.

Όλα αυτά, όπως καταλαβαίνουμε, δείχνουν ότι κάτι δεν πάει καλά. Κάτι είναι στρεβλό. Και δεν είναι τίποτε άλλο στρεβλό από το ότι η αγάπη έπαψε πλέον να σημαίνει αγάπη. Σήμερα αγάπη σημαίνει σεξ, σημαίνει ικανοποίηση της σάρκας, ικανοποίηση των παθών, των επιθυμιών, των συμφεροντολογικών συμφωνιών, των ιδιοτελών σχέσεων και γενικά ικανοποίηση του ΕΓΩ. Και βεβαίως τα αποτελέσματα αυτής της σημερινής σούπερ αγάπης τα βλέπουμε και τα βιώνουμε καθημερινά.

Δεν με νοιάζει αν ο σύντροφός μου (που πριν λίγο δήλωνα ότι τον αγαπώ) πληγωθεί επειδή θα τον εγκαταλείψω. Δεν με ενδιαφέρει η γυναίκα μου, για την οποία έδωσα έναν όρκο στον Θεό, πόσο θα πονέσει και τι θ’ απογίνει, τώρα που την εγκαταλείπω, διότι γνώρισα την πιο σούπερ αγάπη στο πρόσωπο μίας άλλης. Δεν με αγγίζει η θλίψη των παιδιών μου, που βλέπουν αυτόν που τόσο πολύ αγαπούν, να μην έρχεται πια στο σπίτι και να ζει κάπου αλλού με μία άλλη, αισθανόμενα μέσα τους τον φρικτό πόνο της εγκατάλειψης και της απόρριψης.

«Σιγά! Και τι έγινε; Θα βρει κι άλλον» λέω αδιάφορα για την φίλη μου, την συμμαθήτριά μου, η τη γνωστή μου, που εμπιστευόμενη τα λόγια της ... αγάπης μου, πείστηκε κι ενέδωσε για την ικανοποίησή μου.

Πρέπει να παροτρύνω την φίλη μου να πηγαίνει με πολλά αγόρια, διότι την αγαπώ και δεν θέλω να είναι ξεκομμένη από την παρέα. Βέβαια μέσα μου το κάνω διότι δεν θέλω να είμαι μόνο εγώ, που όλοι μιλούν για την εύκολη του σχολείου.

«Τι κι αν είμαστε και οι δύο άντρες; Αφού αγαπιόμαστε μπορούμε να κάνουμε οικογένεια και να γίνουμε και γονείς», λένε οι ομοφυλόφιλοι προκειμένου να συνεχίσουν να ζουν στον άρρωστο κόσμο τους, αναθρέφοντας μάλιστα και ένα παιδί!

«Για τον πατέρα μου έχω ήσυχη την συνείδησή μου. Τον υπεραγαπάω και γι’ αυτό τον έβαλα στον καλύτερο οίκο ευγηρίας, για να μην του λείπει τίποτε», λέει ο γιος για τον πατέρα του, μένοντας ασυγκίνητος στις συνεχείς κλήσεις του προσωπικού που του λένε ότι ο πατέρας του ζητάει διαρκώς να δει τον γιο και τα εγγόνια του, ειδικά τώρα τις ημέρες των εορτών.

Όλα αυτά μόνο αγάπη δεν είναι. Οτιδήποτε άλλο μπορεί να είναι, αγάπη όμως, δεν είναι. Αγάπη είναι κάτι άλλο, πολύ ανώτερο και πολύ πιο ευγενές. Αγάπη είναι να είσαι Βασιλιάς και να κατεβαίνεις από τον θρόνο σου, να ντύνεσαι με κουρέλια και να γίνεσαι δούλος, απλά και μόνο για να μπεις μέσα στους δούλους, να τους

παρηγορήσεις, να τους σφουγγίσεις τον ιδρώτα, να τους βοηθήσεις, να τους βγάλεις τις βαριές αλυσίδες τις σκλαβιάς και να τους πεις, «Αδέλφια μου, μη φοβάστε πια, είστε ελεύθεροι». Και το αποκορύφωμα; να ξέρεις ότι στο τέλος οι ίδιοι οι δούλοι σου, επειδή κατάλαβαν ποιός είσαι, θα σε δείρουν, θα σε μαστιγώσουν, θα σε φτύσουν, θα σε εξαθλιώσουν και στο τέλος γυμνό θα σε σταυρώσουν.

Πόσο απέχει η μία αγάπη από την άλλη! Πόση διαφορά υπάρχει μεταξύ τους! Στην πρώτη, ο άνθρωπος θυσιάζει τους πάντες και τα πάντα στον βωμό του ΕΓΩ. Ενώ στη δεύτερη, θυσιάζει και τον ίδιο του τον εαυτό για χάρη του άλλου. Στην αληθινή αγάπη δεν χωράει η κοροϊδία, δεν χωράει το ψέμα, δεν χωράει η μοιχεία, η αισχροσύνη, η πορνεία, ο ξεπεσμός του άλλου προς ικανοποίηση ίδιων επιθυμιών και γενικά δεν υπάρχει χώρος για ο,τιδήποτε υποβιβάζει τον συνάνθρωπό μου.

Επειδή όμως, αυτή η αγάπη αντιτάσσεται στον εγωκεντρικό σημερινό τρόπο ζωής και δεν αφήνει περιθώρια για προβολή, υπερηφάνεια, ανωτερότητα προσώπων και πάνω απ' όλα ικανοποίηση επιθυμιών, όπως καταλαβαίνουμε δεν χωράει στην σύγχρονη εποχή. Δεν πρέπει να υπάρχει στην σημερινή μοντέρνα κοινωνία, διότι χαλάει την συνταγή, διότι χαλάει τα σχέδια για την άκρατη ικανοποίηση των επιθυμιών μας. Άρα πρέπει να χαθεί, να αντικατασταθεί. Και πως θα γίνει αυτό; Μα απλούστατα πολέμων-

τας, σπιλώνοντας και εξαφανίζοντας Αυτόν που μίλησε γι' αυτήν. Γι' αυτό και ότι έχει σχέση με Αυτόν πρέπει να πάρει άλλη όψη, άλλη χροιά.

Σε λίγες ημέρες θα εορτάσουμε και πάλι τα Χριστούγεννα. Την μεγάλη αυτή εορτή της γέννησης της πραγματικής Αγάπης, που οι μοντέρνοι, φιλελεύθεροι κι εκσυγχρονιστάι φίλοι μας Ευρωπαίοι, φρόντισαν εδώ και πολλά χρόνια, να γίνει γιορτή στολιδιών, πολύχρωμων φώτων, πλουσίων τραπεζιών και πλήθους δώρων. Μια γιορτή δηλαδή, που δεν μπορεί να πάρει μέρος ο φτωχός, αλλά μόνον αυτός που έχει χρήματα. Μια γιορτή που ο φτωχός γογγύζει και ο πλούσιος ευφραίνεται. Κι αντί ο φτωχός να χαίρεται που γεννιέται ο πολύ πιο φτωχός από αυτόν Βασιλιάς και Σωτήρας του και ο πλούσιος να κλαίει για τις αμαρτίες του και να ζητάει την συγχώρηση από την Κύριο και Κριτή του, ο φτωχός λυπάται και ζηλεύει τον πλούσιο και ο πλούσιος βυθίζεται όλο και πιο πολύ στην χλιδή και την καλοπέραση που αρμόζει στις γιορτινές αυτές ημέρες. Αντί να γεμίζει η καρδιά μας από τον Θεό μας Χριστό κι από ελπίδα, γεμίζει από τον θεό μας Χρήμα κι από απελπισία. Χριστούγεννα, λοιπόν, ονομάζεται η γιορτή, αλλά Χριστό δεν έχει. Ημέρες αγάπης ονομάζονται τα Χριστούγεννα αλλά αγάπη δεν έχουν. Ημέρες χαράς λέγονται, αλλά χαρά δεν έχουν. Και πως να έχουν όταν απουσιάζει Αυτός για τον οποίο γίνεται η εορτή; Ο Κύριος της Αγάπης και της Χαράς;!

Καλό θα ήταν, λοιπόν, να μην μιλούμε τόσο εύκολα για αγάπη όταν δεν ξέρουμε τι είναι, πως είναι και ποιά είναι. Και η ευκαιρία μας είναι τώρα, τις Άγιες αυτές ημέρες που γεννιέται η Αγάπη. Ας διδαχθούμε, ας γνωρίσουμε, ας μάθουμε πρώτα γι' Αυτήν και μετά μιλούμε για αγάπη.

Καλά κι ευλογημένα Χριστούγεννα.

Αναστάσιος Μυρίλλας

«ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ» Αρ. Τεύχους 136 Δεκέμβριος 2013